Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

z 21. marca 2019*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Smernica 93/13/EHS – Pôsobnosť – Článok 2 písm. b) a c) – Pojmy ‚spotrebiteľ' a ‚predajca alebo dodávateľ' – Financovanie na účely kúpy hlavného obydlia – Úver na nadobudnutie nehnuteľnosti dohodnutý medzi zamestnávateľom a zamestnancom a jeho manželským partnerom ako solidárnym spolupríjemcom úveru"

Vo veci C-590/17,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Cour de cassation (Kasačný súd, Francúzsko) zo 4. októbra 2017 a doručený Súdnemu dvoru 12. októbra 2017, ktorý súvisí s konaním:

**Henri Pouvin,**

**Marie Dijoux**, vydatá Pouvin,

proti

**Électricité de France (EDF),**

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predseda štvrtej komory M. Vilaras, vykonávajúci funkciu predsedu tretej komory, sudcovia J. Malenovský, L. Bay Larsen, M. Safjan (spravodajca) a D. Šváby,

generálny advokát: M. Bobek,

tajomník: R. Șereș, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 12. septembra 2018,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– H. Pouvin a M. Dijoux, vydatá Pouvin, v zastúpení: J. Buk Lament, avocate,

– Électricité de France (EDF), v zastúpení: E. Piwnica, avocat,

– francúzska vláda, v zastúpení: D. Colas, J. Traband a A.-L. Desjonquères, splnomocnení zástupcovia,

– grécka vláda, v zastúpení: M. Tassopoulou, D. Tsagkaraki, C. Fatourou a K. Georgiadis, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: francúzština.

– Európska komisia, v zastúpení: N. Ruiz García a C. Valero, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 15. novembra 2018,

vyhlásil tento

## Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 2 písm. b) a c) smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (Ú. v. ES L 95, 1993, s. 29; Mim. vyd. 15/002, s. 288).

2 Tento návrh bol predložený v rámci sporu medzi pánom Henrim Pouvinom a pani Marie Dijouxovou, vydatou Pouvin, na jednej strane a spoločnosťou Électricité de France (EDF) na druhej strane, ktorý sa týka zaplatenia zostávajúcej sumy úveru dlžnej v rámci úveru na nehnuteľnosť, ktorý uvedená spoločnosť poskytla týmto manželom.

### Právny rámec

#### *Právo Únie*

3 Deviate, desiate a štrnáste odôvodnenie smernice 93/13 uvádzajú:

„keďže… nadobúdatelia tovaru a služieb by mali byť chránení proti zneužitiu právomocí zo strany predajcu alebo dodávateľa, najmä proti jednostranným štandardným zmluvám a neprimeranému popretiu ich základných práv v zmluvách;

keďže účinnejšia ochrana spotrebiteľa sa môže dosiahnuť prijatím jednotných právnych pravidiel v záležitostiach nekalých podmienok; keďže tieto pravidlá by mali platiť na všetky zmluvy uzatvorené medzi predajcami alebo dodávateľmi a spotrebiteľmi; keďže medzi iným, zmluvy týkajúce sa zamestnania, zmluvy týkajúce sa nástupníckych práv, zmluvy týkajúce sa rodinného práva a zmluvy týkajúce sa dohôd o včlenení a organizácii spoločností alebo partnerstve sa musia vylúčiť z rozsahu platnosti tejto smernice;

…

keďže táto smernica platí tiež pre obchody, podnikanie alebo povolania verejného charakteru“.

4 Podľa článku 1 ods. 1 tejto smernice:

„Účelom tejto smernice je aproximovať zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia členských štátov, ktoré sa [týkajú – *neoficiálny preklad*] nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom.“

5 Článok 2 uvedenej smernice stanovuje:

„Na účely tejto smernice:

…

b) ‚spotrebiteľ' znamená akúkoľvek fyzickú osobu, ktorá v zmluvách podliehajúcich tejto smernici koná s cieľom, nevzťahujúcim sa k jeho [jej – *neoficiálny preklad*] obchodom, podnikaniu alebo povolaniu;

c) ‚predajca alebo dodávateľ' znamená akúkoľvek fyzickú alebo právnickú osobu, ktorá v zmluvách podliehajúcich tejto smernici koná s cieľom vzťahujúcim sa k jeho [jej – *neoficiálny preklad*] obchodom, podnikaniu alebo povolaniu bez ohľadu na to či má verejnú alebo súkromnú formu vlastníctva."

### *Francúzske právo*

6 Článkom L. 132-1 Code de la consommation (Spotrebiteľský zákonník), v znení uplatniteľnom na vec samu, sa do francúzskeho práva prebrala smernica 93/13.

7 Podľa prvého odseku tohto článku:

„V zmluvách uzatvorených medzi predajcami alebo dodávateľmi a spotrebiteľmi sú nekalé tie zmluvné podmienky, ktoré majú za cieľ alebo za následok značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán na úkor osoby, ktorá nie je predajcom ani dodávateľom, alebo spotrebiteľa."

## Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

8 Dňa 3. apríla 1995 EDF poskytla pánovi Pouvinovi, zamestnancovi tejto spoločnosti, a jeho manželke (ďalej len „dlžníci") úver v rámci pomoci v prístupe k vlastníctvu nehnuteľností, na financovanie kúpy ich hlavného obydlia, vo výške 57 625,73 eura, ktorý bol splatný v 240 mesačných splátkach rozdelených na dve desaťročné obdobia splácania s úrokovou sadzbou 4,75 % a 8,75 % (ďalej len „zmluva o úvere").

9 Podľa článku 7 tejto zmluvy o úvere sa táto zmluva mala automaticky ukončiť v deň, keď dlžník z akéhokoľvek dôvodu prestane byť zamestnancom spoločnosti EDF. V dôsledku toho sa v prípade skončenia pracovnej zmluvy stala suma poskytnutého úveru okamžite splatnou, aj keď si dlžníci plnili všetky povinnosti, ktoré im z nej vyplývali.

10 Pán Pouvin podal v spoločnosti EDF výpoveď 1. januára 2002 a dlžníci následne úver prestali splácať.

11 EDF uplatnila ustanovenie o automatickom ukončení zmluvy o úvere v prípade skončenia pracovnoprávneho pomeru a 5. apríla 2012 podala voči dlžníkom návrh o zaplatenie zostávajúcej dlžnej sumy k 1. januáru 2002 vo výške 50 238,37 eura pozostávajúcej z istiny a úrokov, ako aj zmluvnej pokuty vo výške 3 517 eur.

12 Rozsudkom z 29. marca 2013 Tribunal de grande instance de Saint Pierre (Krajský súd Saint Pierre, Réunion, Francúzsko) konštatoval, že doložka o automatickom ukončení zmluvy o úvere v prípade ukončenia pracovnoprávneho pomeru v spoločnosti EDF bola nekalým ustanovením. Zamietol žalobu spoločnosti EDF, prostredníctvom ktorej sa domáhala určenia automatického ukončenia tejto zmluvy. Uvedený súd súčasne vyhlásil ukončenie zmluvy z dôvodu porušenia povinnosti splácať úver a nariadil solidárnym dlžníkom povinnosť zaplatiť spoločnosti EDF sumu 44 551,84 eura zvýšenú o úroky vo výške 6 % od 5. apríla 2012, ako aj sumu 3 118,63 eura zvýšenú o 6 % úrokovú sadzbu odo dňa vyhlásenia rozsudku z dôvodu škody vzniknutej spoločnosti EDF nečinnosťou dlžníkov.

13 Rozsudkom z 12. septembra 2014 Cour d'appel de Saint Denis (Odvolací súd Saint Denis, Francúzsko) zrušil rozsudok z 29. marca 2013 a konštatoval, že automatické ukončenie predmetnej zmluvy nastalo 1. januára 2002. V dôsledku toho uložil dlžníkom povinnosť zaplatiť spoločnosti EDF sumu 50 238,37

eura zvýšenú o úroky vo výške 6 % od 1. januára 2002, pričom neskôr uhradené sumy sa odpočítajú. Okrem toho uložil dlžníkom povinnosť zaplatiť spoločnosti EDF aj sumu 3 517 eur ako zmluvnú pokutu zvýšenú o zákonom stanovené úroky od 1. januára 2002.

14 Uvedený súd totiž usudzoval, že článok L. 132-1 spotrebiteľského zákonníka sa v prejednávanej veci neuplatňuje, pretože EDF uzavrela zmluvu o úvere v postavení zamestnávateľa, a nemožno ju preto považovať za „predajcu alebo dodávateľa“ v zmysle tohto článku.

15 Dlžníci podali proti tomuto rozsudku kasačný opravný prostriedok, pričom tvrdili, že konali v postavení spotrebiteľa, a odvolávali sa na judikatúru Cour de cassation (Kasačný súd, Francúzsko), podľa ktorej je ustanovenie, ktoré stanovuje splatnosť úveru z dôvodu nezávislého od zmluvy, nekalé.

16 Cour de cassation (Kasačný súd, Francúzsko) zastáva názor, že otázky vznesené týmto žalobným dôvodom, od ktorých závisí výsledok odvolacieho konania, si vyžadujú jednotný výklad článku 2 smernice 93/13.

17 Za týchto podmienok Cour de cassation (Kasačný súd, Francúzsko) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Má sa článok 2 smernice 93/13… vykladať v tom zmysle, že ak spoločnosť, akou je spoločnosť EDF, poskytne zamestnancovi úver na nehnuteľnosť v rámci mechanizmu pomoci v prístupe k bývaniu, o ktorý sa môžu uchádzať len zamestnanci spoločnosti, koná táto spoločnosť ako predajca alebo dodávateľ?

2. Má sa článok 2 smernice [93/13] vykladať v tom zmysle, že keď taká spoločnosť, akou je spoločnosť EDF, poskytne úver na nehnuteľnosť manželskému partnerovi svojho zamestnanca, ktorý nie je zamestnancom spoločnosti, ale solidárnym spolupríjemcom úveru, koná ako predajca alebo dodávateľ?

3. Má sa článok 2 smernice [93/13] vykladať v tom zmysle, že zamestnanec takej spoločnosti, akou je spoločnosť EDF, ktorý si od tejto spoločnosti vezme úver na nehnuteľnosť, koná ako spotrebiteľ?

4. Má sa článok 2 smernice [93/13] vykladať v tom zmysle, že manželský partner tohto zamestnanca, ktorý si vezme ten istý úver, nie však ako zamestnanec spoločnosti, ale ako solidárny spolupríjemca úveru, koná ako spotrebiteľ?“

## O prejudiciálnych otázkach

18 Svojimi otázkami, ktoré je potrebné preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 2 písm. b) a c) smernice 93/13 má vykladať v tom zmysle, že zamestnanec spoločnosti a jeho manželský partner, ktorí uzavreli s uvedenou spoločnosťou zmluvu o úvere vyhradenú v prvom rade pre zamestnancov tejto spoločnosti, určenú na financovanie nadobudnutia nehnuteľného majetku na súkromné účely, sa majú považovať za „spotrebiteľov“ v zmysle tohto článku 2 písm. b), a či, pokiaľ ide o poskytnutie tohto úveru, sa táto spoločnosť má považovať za „predajcu alebo dodávateľa“ v zmysle článku 2 písm. c).

19 Na úvod treba pripomenúť, že ako stanovuje desiate odôvodnenie smernice 93/13, jednotné právne pravidlá v záležitostiach nekalých podmienok musia platiť na „všetky zmluvy“ uzatvorené medzi „predajcami alebo dodávateľmi“ a „spotrebiteľmi“, ktorí sú definovaní v článku 2 písm. b) a c) tejto smernice (rozsudok zo 17. mája 2018, Karel de Grote – Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen, C-147/16, EU:C:2018:320, bod 46).

20 Súčasne sa v desiatom odôvodnení smernice 93/13 uvádza, že „zmluvy týkajúce sa zamestnania… sa musia [z tejto smernice] vylúčiť“.

21 Za týchto podmienok treba overiť, či skutočnosť, že zmluvné strany zmluvy o úvere, dotknutej vo veci samej, sú viazané aj pracovnou zmluvou, má vplyv na ich postavenie „spotrebiteľa“ a „predajcu alebo dodávateľa“ v zmysle článku 2 písm. b) a c) smernice 93/13, pokiaľ ide o túto zmluvu o úvere.

22 V tejto súvislosti je podľa tohto ustanovenia „spotrebiteľ“ akákoľvek fyzická osoba, ktorá v zmluvách podliehajúcich tejto smernici koná s cieľom nevzťahujúcim sa k jej obchodom, podnikaniu alebo povolaniu. „Predajcom alebo dodávateľom“ je zase akákoľvek fyzická alebo právnická osoba, ktorá v zmluvách podliehajúcich smernici 93/13 koná s cieľom vzťahujúcim sa k jej obchodom, podnikaniu alebo povolaniu bez ohľadu na to, či má verejnú alebo súkromnú formu vlastníctva.

23 Ako vyplýva z ustálenej judikatúry Súdneho dvora, smernica 93/13 teda definuje zmluvy, na ktoré sa vzťahuje, odkazom na určitú vlastnosť zmluvných strán podľa toho, či konajú s cieľom vzťahujúcim sa na ich obchody, podnikanie alebo povolanie (rozsudok zo 17. mája 2018, Karel de Grote – Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen, C-147/16, EU:C:2018:320, bod 53 a citovaná judikatúra).

24 Po prvé, pokiaľ ide o pojem „spotrebiteľ“ v zmysle článku 2 písm. b) smernice 93/13, má objektívnu povahu a nezávisí od konkrétnych vedomostí, ktoré môže dotknutá osoba mať, alebo od informácií, ktoré táto osoba skutočne má k dispozícii (rozsudok z 3. septembra 2015, Costea, C-110/14, EU:C:2015:538, bod 21).

25 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred predajcom alebo dodávateľom bez toho, aby mohol vplývať na ich obsah (rozsudok z 3. septembra 2015, Costea, C-110/14, EU:C:2015:538, bod 18 a citovaná judikatúra).

26 Vnútroštátny súd rozhodujúci o spore týkajúcom sa zmluvy, ktorá by mohla patriť do pôsobnosti tejto smernice, je pri zohľadnení všetkých dôkazov a najmä podmienok zmluvy povinný overiť, či dotknutá osoba, ktorá je zmluvnou stranou tejto zmluvy, môže byť považovaná za „spotrebiteľa“ v zmysle smernice 93/13. V tejto súvislosti musí vnútroštátny súd zohľadniť všetky okolnosti prejednávanej veci a najmä povahu tovaru alebo služby, ktoré sú predmetom posudzovanej zmluvy a môžu odhaliť účel nadobudnutia tovaru alebo služby (rozsudok z 3. septembra 2015, Costea, C-110/14, EU:C:2015:538, body 22 a 23).

27 Súdny dvor už rozhodol, že aj advokáta, hoci možno predpokladať, že má vysokú úroveň odborných zručností, možno považovať za „spotrebiteľa“ v zmysle článku 2 písm. b) smernice 93/13, ak uzatvorí zmluvu, ktorá sa netýka jeho profesijnej činnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok z 3. septembra 2015, Costea, C-110/14, EU:C:2015:538, body 26 a 27).

28 Toto široké chápanie pojmu „spotrebiteľ“ v zmysle článku 2 písm. b) smernice 93/13 umožňuje zabezpečiť ochranu priznanú touto smernicou všetkým fyzickým osobám, ktoré sa nachádzajú v slabšom postavení, ako je uvedené v bode 25 tohto rozsudku.

29 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že skutočnosť, že fyzická osoba uzavrie inú ako pracovnú zmluvu so svojím zamestnávateľom, nebráni sama osebe tomu, aby sa táto osoba považovala za „spotrebiteľa“ v zmysle článku 2 písm. b) smernice 93/13.

30 Okrem toho, ako uviedol generálny advokát v bode 60 svojich návrhov, skutočnosť, že niektoré druhy spotrebiteľských zmlúv sú vyhradené pre niektoré skupiny spotrebiteľov, nezbavuje tieto osoby postavenia „spotrebiteľa“ v zmysle článku 2 písm. b) smernice 93/13.

31 Vylúčenie mnohých zmlúv uzatvorených spotrebiteľmi s ich zamestnávateľmi z pôsobnosti tejto smernice by pritom všetkých týchto spotrebiteľov zbavilo ochrany priznanej uvedenou smernicou (pozri analogicky rozsudok z 15. januára 2015, Šiba, C-537/13, EU:C:2015:14, bod 29).

32 Pokiaľ ide o vylúčenie pracovných zmlúv z pôsobnosti smernice 93/13, je nutné konštatovať, ako uviedol aj generálny advokát v bode 58 svojich návrhov, že zmluva o úvere, o akú ide vo veci samej, neupravuje ani pracovnoprávny vzťah, ani podmienky zamestnania, a preto nemôže byť kvalifikovaná ako „pracovná zmluva“.

33 Po druhé, pokiaľ ide o pojem „predajca alebo dodávateľ“ v zmysle článku 2 písm. c) smernice 93/13, treba pripomenúť, že normotvorca Únie mal v úmysle priznať tomuto pojmu široké poňatie (rozsudok zo 17. mája 2018, Karel de Grote – Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen, C-147/16, EU:C:2018:320, bod 48 a citovaná judikatúra).

34 V prvom rade použitie výrazu „akákoľvek“ v uvedenom ustanovení svedčí o tom, že každá fyzická alebo právnická osoba vykonávajúca činnosť súvisiacu s jej obchodom, podnikaním alebo povolaním, sa má považovať za „predajcu alebo dodávateľa“ v zmysle smernice 93/13 (rozsudok zo 17. mája 2018, Karel de Grote – Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen, C-147/16, EU:C:2018:320, bod 49).

35 V druhom rade sa uvedený pojem týka akejkoľvek činnosti súvisiacej s obchodom, podnikaním alebo povolaním, a to „bez ohľadu na to, či má verejnú alebo súkromnú formu vlastníctva“. Článok 2 písm. c) smernice 93/13 sa preto môže uplatniť na subjekty, ktorých cieľom je alebo nie je dosiahnutie zisku, bez vylúčenia subjektov, ktoré sledujú cieľ všeobecného záujmu (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 17. mája 2018, Karel de Grote – Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen, C-147/16, EU:C:2018:320, body 50 a 51).

36 Z toho vyplýva, že pojem „predajca alebo dodávateľ“ v zmysle článku 2 písm. c) smernice 93/13 predstavuje funkčný pojem vyžadujúci si posúdenie, či zmluvný vzťah patrí do rámca takých činností, ktoré osoba vykonáva ako obchod, podnikanie alebo povolanie (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 17. mája 2018, Karel de Grote – Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen, C-147/16, EU:C:2018:320, bod 55).

37 Súdny dvor už rozhodol, že vzdelávacie zariadenie, ktoré poskytne študentovi plnenie spočívajúce v podstate v zmluve o úvere, v rámci svojej činnosti, ktorá je doplnková a vedľajšia vo vzťahu k jeho hlavnej činnosti, možno považovať za „predajcu alebo dodávateľa“ v zmysle článku 2 písm. c) smernice 93/13, pokiaľ ide o toto plnenie (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 17. mája 2018, Karel de Grote – Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen, C-147/16, EU:C:2018:320, body 57 a 58).

38 V takom prípade totiž v zásade existuje nerovnosť medzi vzdelávacím zariadením a študentom, daná asymetriou informácií a odborných znalostí na strane týchto zmluvných strán, keďže zariadenie má k dispozícii trvalú organizačnú štruktúru a odborné znalosti, ktorými nevyhnutne nedisponuje študent konajúci so súkromným zámerom a ktorý sa s takouto zmluvou stretáva príležitostne (rozsudok zo 17. mája 2018, Karel de Grote – Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen, C-147/16, EU:C:2018:320, bod 59).

39 Tieto úvahy možno uplatniť v situácii, o akú ide vo veci samej, v ktorej zamestnávateľ, právnická osoba, uzatvorí s jedným zo svojich zamestnancov, fyzickou osobou, a prípadne s jej manželským partnerom, zmluvu o úvere určenú na financovanie kúpy nehnuteľného majetku na súkromné účely.

40 Aj napriek tomu, že hlavná činnosť zamestnávateľa, akým je EDF, nespočíva v poskytovaní finančných nástrojov, ale v dodávke energie, má totiž tento zamestnávateľ k dispozícii informácie a odborné zručnosti, ľudské a hmotné zdroje, o ktorých sa usudzuje, že ich fyzická osoba, teda druhá zmluvná strana, nemôže mať.

41 Tak ako pojem „spotrebiteľ“ v zmysle článku 2 písm. b) smernice 93/13, aj pojem „predajca alebo dodávateľ“ v zmysle článku 2 písm. c) tejto smernice má objektívnu povahu a nezávisí od toho, čo sa predajca alebo dodávateľ rozhodne spravovať v rámci svojej hlavnej činnosti alebo činnosti doplnkovej a vedľajšej.

42 Okrem toho, ako v podstate uviedol generálny advokát v bodoch 43 až 46 svojich návrhov, ponúknutie takých úverových zmlúv svojim zamestnancom, prostredníctvom ktorých majú možnosť nadobudnúť nehnuteľnosť, slúži na prilákanie a udržanie kvalifikovanej a kompetentnej pracovnej sily a podporuje vykonávanie profesijnej činnosti zamestnávateľa. V tejto súvislosti existencia alebo neexistencia akéhokoľvek priameho príjmu pre tohto zamestnávateľa podľa tejto zmluvy nemá vplyv na uznanie tohto zamestnávateľa ako „predajcu alebo dodávateľa“ v zmysle článku 2 písm. c) smernice 93/13. Extenzívny výklad pojmu „predajca alebo dodávateľ“ v zmysle uvedeného ustanovenia slúži na realizáciu cieľa tejto smernice, ktorým je ochrana spotrebiteľa ako slabšej strany zmluvy uzavretej s predajcom alebo dodávateľom a obnovenie rovnováhy medzi stranami (pozri v tomto zmysle rozsudok z 31. mája 2018, Sziber, C-483/16, EU:C:2018:367, bod 32).

43 Vzhľadom na všetky uvedené úvahy treba na položené otázky odpovedať tak, že:

– článok 2 písm. b) smernice 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že zamestnanec podniku a jeho manželský partner, ktorí uzavreli s týmto podnikom zmluvu o úvere vyhradenú v prvom rade pre zamestnancov tohto podniku, určenú na financovanie nadobudnutia nehnuteľného majetku na súkromné účely, sa majú považovať za „spotrebiteľov“ v zmysle tohto ustanovenia,

– článok 2 písm. c) smernice 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že uvedený podnik sa má považovať za „predajcu alebo dodávateľa“ v zmysle tohto ustanovenia, ak uzavrie zmluvu o úvere v rámci svojej profesijnej činnosti, hoci poskytovanie úverov nepredstavuje jeho hlavnú činnosť.

## O trovách

44 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol takto:

**Článok 2 písm. b) smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že zamestnanec podniku a jeho manželský partner, ktorí uzavreli s týmto podnikom zmluvu o úvere vyhradenú v prvom rade pre zamestnancov tohto podniku, určenú na financovanie nadobudnutia nehnuteľného majetku na súkromné účely, sa majú považovať za „spotrebiteľov“ v zmysle tohto ustanovenia.**

**Článok 2 písm. c) smernice 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že uvedený podnik sa má považovať za „predajcu alebo dodávateľa“ v zmysle tohto ustanovenia, ak uzavrie zmluvu o úvere v rámci svojej profesijnej činnosti, hoci poskytovanie úverov nepredstavuje jeho hlavnú činnosť.**

Podpisy